

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: V.T.N., narozený ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
zastoupený: JUDr. Ing. Jakub Backa, advokát, se sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o nedatované žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.3.2019 č.j. OAM-120/LE-BA02-P12-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátu JUDr. Ing. Jakubu Backovi se přiznává odměna ve výši 8.228,- Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na účet č. 9504399001/5500, VS: 9719 vedený u Raiffeisenbank a.s.

Odůvodnění:

1. **Včasnou nedatovanou žalobou** soudu doručenu 28.3.2019 prostřednictvím České pošty, které byla předána k přepravě dne 27.3.2019, a jejím doplněním ze dne 25.4.2019 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 20.3.2019 č.j. OAM-120/LE-BA02-P12-2019, které mu bylo doručeno dne 25.3.2019, a jímž bylo rozhodnuto ve věci jeho žádosti tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**), řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) téhož zákona a státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen **Nařízení nebo Dublinské nařízení**), je Rumunsko.
2. Součástí žaloby učinil žalobce i žádost o ustanovení zástupce, výslovně žádal o advokáta JUDr. Ing. Jakuba Backy, sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6. Usnesením zdejšího soudu ze dne 2.4.2019, č.j. 60Az 25/2019-19 byl žalobci ustanoven zástupcem jmenovaný advokát.
3. **V žalobě** žalobce zejména namítal, že předání do Rumunska za účelem pokračování v řízení o mezinárodní ochraně právě v Rumunsku je nepřipustné, neboť Rumunsko není schopné zabezpečit řádný průběh azylového řízení a v rumunském azylovém řízení jsou dány systematické nedostatky, které činí vydání do Rumunska za účelem azylového řízení nepřipustným a odkázal na čl. 3 bod 2 pododstavec 2 Dublinského nařízení. Dle něho se žalovaný pokusil vypořádat s otázkou přijatelnosti předání do Rumunska na straně 3 až 5 napadeného rozhodnutí, avšak nedostatečně. Žalobce s posouzením podmínek v Rumunsku nesouhlasil a považoval je za nesprávné a nedostatečné, když žalovaný zcela opomněl posoudit sociální situaci žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku, která je tristní, a která s sebou pro nemajetné žadatele o mezinárodní ochranu přináší neakceptovatelné podmínky dosahující intenzity rizik nelidského a ponižujícího zacházení. Předmětné problémy pramení především ze špatné koordinace rumunského práva sociálního zabezpečení a rumunského azylového práva. Žadatelé o mezinárodní ochranu a držitelé mezinárodní ochrany proto nemohou využívat záchranné sociální sítě rumunského práva sociálního zabezpečení. Příkladem lze odkázat na to, že rumunské orgány sociálního zabezpečení mnohdy vyžadují pro uplatnění nároků na jednotlivé sociální benefity doklady, které přitom země, z kterých žadatelé o mezinárodní ochranu pocházejí, ani nevydávají, čímž je od počátku znemožněno to, aby se žadatelům o mezinárodní ochranu dostalo potřebné sociální podpory, kterou především zpočátku svého pobytu na území Rumunska mohou potřebovat. Zásadní problémy pro žadatele o mezinárodní ochranu, respektive držitele mezinárodní ochrany, dále spočívají i v problematické participaci držitelů mezinárodní ochrany na integračních programech, které by jim umožnily adaptovat se v rumunské společnosti a osvojit si především rumunštinu. Oficiální programy obnášejí pouze čtyři hodiny výuky týdně, přičemž neexistuje žádný koordinovaný program, který by zabezpečoval alespoň efektivní a účelnou výuku rumunštiny a rumunských kulturních reálií v tomto omezeném rozsahu, a to zvláště s ohledem na to, že není k dispozici dostatek učitelů rumunštiny, kteří by byli schopni výuky v cizím jazyku. Tyto okolnosti jsou tak zásadní překážkou integrace do rumunské společnosti, a to do té míry, že těm držitelům mezinárodní ochrany, kteří se neuchytí uvnitř vlastní komunity, brání v běžném zařazení do společnosti a činí je závislými na sociální podpoře, které se jim ovšem z výše uvedených důvodů nedostává v plné míře.

Žadatelé o mezinárodní ochranu, jakož i držitelé mezinárodní ochrany, se rovněž setkávají se zásadní diskriminací a nedostatkem potřebné spolupráce a nápomoci ze strany státních i místních orgánů, čelí tak těžkostem a mnohdy nepřekonatelným překážkám při obstarání různých sociálních benefitů, nebo i běžných dokladů (rodných listů apod.). Většina rumunských úředníků s nimi odmítá jednat na stejné úrovni jako s rumunskými občany, ačkoliv pro takové rozlišování nejsou dány zákonné podmínky. Systém pomoci žadatelům o mezinárodní ochranu, jakožto i držitelům mezinárodní ochrany, trpí velmi pomalým a neefektivním využíváním evropských zdrojů financování azylového systému. Tato situace vede k tomu, že v Rumunsku neexistuje záruka, že by žadatelům o mezinárodní ochranu (tedy i žalobci) bylo poskytnuto dostatečné ubytování, výuka rumunského jazyka nutná k základní integraci do společnosti, jakož i úhrada zdravotní péče. Žalobci jakožto žadatelé o mezinárodní ochranu v Rumunsku tak hrozí nepříjemně špatné materiální podmínky v azylovém řízení i po případném přiznání mezinárodní ochrany, které nezabezpečí ani základní stravu, lékařskou péči a ubytování. Nelze tedy hovořit o tom, že by materiální podmínky žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku byly „skromné“, nýbrž se jedná jednoznačně o podmínky, které vedou k bezdomovectví a neřešitelné sociální situaci žadatelů o mezinárodní ochranu. S ohledem na to, že žalovaný ve svém rozhodnutí zcela opomněl tematizovat sociální situaci žadatelů o mezinárodní ochranu, trpí napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, a z těchto důvodů nemůže obstát. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. *(K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí a potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech.)*

4. **Žalobce** společně s žalobou také **požádal o přiznání odkladného účinku žalobě**. Jeho návrh byl zamítnut pravomocným usnesením zdejšího soudu ze dne 24.5.2019 č.j. 60Az 25/2019-40.
5. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 20.3.2019 č.j. OAM-120/LE-BA02-P12-2019** bylo rozhodnuto ve věci žádosti žalobce tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) téhož zákona a státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Dublinského nařízení je Rumunsko.
Dne 27.4.2019 žalobce poskytl údaje k žádosti o mezinárodní ochranu, když sdělil, že z Vietnamu vycestoval letadlem do Rumunska, kde pobýval více než tři měsíce. Rumunsko opustil autem dne 13.2.2019, cíl jeho cesty bylo Německo, následně byl zadržen policií ČR; dle něho neměl žádné vízum či povolení k pobytu v jiných státech EU.
V průběhu pohovoru dne 7.3.2019 žalobce mimo jiné uvedl, že Vietnamu opustil před dvěma až třemi měsíci. Z Vietnamu odjel do Rumunska za prací přes zprostředkovatelskou společnost, cestoval letecky přes Dauhá do Rumunska. Kvůli špatným platovým podmínkám se rozhodl Rumunsko opustit. Ve svém cestovním dokladu měl vylepena cestovní víza, ale neví, kterého státu byly. Rumunsko, kde pobýval déle než dva měsíce, opustil dne 13.2.2019 a 15.2.2019 byl zadržen na česko-německých hranicích. Cítí se zdrav a v Evropské unii (dále jen EU) nemá žádné rodinné příslušníky, do Rumunska se vrátit nechce.
Správní orgán upozornil na rozpor ve výpovědích žalobce, když žalobce nejprve tvrdil, že nedisponuje žádným vízem či povolením k pobytu v členských státech EU a později v pohovoru uvedl, že měl ve svém cestovním dokladu vylepená víza.

Žalovaný uvedl, že na základě posouzení údajů poskytnutých žalobcem a informací získaných v průběhu řízení, byl tento dne 20.2.2019, kdy učinil podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území ČR, držitelem povolení k pobytu, vydaného Rumunskem. Což potvrdilo Rumunsko ve své odpovědi ze dne 12.3.2019. Žalobce byl tedy v době učinění prohlášení o mezinárodní ochraně na území ČR držitelem rumunského povolení k pobytu. V případě žalobce je tak nezbytné aplikovat kritérium dané článkem 12 odst. 1 Dublinského nařízení.

V souladu s ustanovením druhého pododstavce čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení se správní orgán dále zabýval skutečností, zda v případě Rumunska existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovaly možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. Správní orgán vycházel z Informace OAMP ze dne 5.4.2019 týkající se azylového systému v Rumunsku. Zpráva popisuje průběh řízení o mezinárodní ochranu v Rumunsku, kompetentní orgány řešící azylové žádosti, právní základ azylového systému, poskytování právní pomoci žadatelům, možnosti odvolání, ubytování v azylových střediscích a další. V této souvislosti správní orgán konstatoval, že v souladu s Nařízením je Rumunsko povinno objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany a z toho důvodu rovněž učinilo akceptaci přemístění žalobce na území Rumunska. Na úrovni EU, ať již jejich jednotlivých výkonných orgánů či Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu z roku 1967 nevydal žádné stanovisko, požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Rumunska, jak to učinil například zcela jednoznačně v případě Řecka. Rumunsko je členem EU, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů.

Současně správní orgán požádal dne 28.2.2019 Rumunsko o přijetí žalobce zpět na své území a posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, které žalobce podal na jejím území. Dne 12.3.2019 obdržel správní orgán informaci, že Rumunsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce v souladu s čl. 12 odst. 1 Nařízením.

Žalovaný shledal naplnění podmínek ustanovení § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu a žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce považoval ve vztahu k ČR za nepřípustnou, proto dle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu řízení zastavil.

6. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 15.5.2019** popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasil, neboť neprokazují, že by v průběhu své činnosti porušil některé ustanovení správního řádu či Dublinského nařízení a následně vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí. Žalobce v době, kdy požádal o mezinárodní ochranu na území ČR (dne 20.2.2019), byl držitelem povolení k pobytu vydaného rumunskou stranou, což potvrdilo následně Rumunsko ve své odpovědi ze dne 12.3.2019. Na případ žalobce je tedy nutné aplikovat čl. 12 odst. 2 Dublinského nařízení. Dle čl. 12 Dublinského nařízení je státem příslušným k posouzení jeho žádosti o

mezinárodní ochranu Rumunsko. Dne 28.2.2019 požádal správní orgán Rumunsko o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal na území ČR. V návaznosti na uvedené obdržel dne 12.3.2019 informaci, že Rumunsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce. Z čl. 18 Dublinského nařízení pak plyne povinnost Rumunska žadatele převzít na své území a posoudit jeho žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal na území ČR. Napadené rozhodnutí je opřené o bezprostředně závazné nařízení EU, v souladu s nímž musí správní orgán rozhodovat a vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci. V podrobnostech odkázal žalovaný na obsah správního spisu, zejména pak na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že žalobní námitky obsažené v žalobě poukazující na neuspokojivé podmínky žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku, nemohou vést k vyvrácení domněnky o Rumunsku jako o bezpečné zemi, která neporušuje základní lidská práva a dbá na jejich dodržování. Skutečnosti, které by tuto domněnku vyvrátily, musí splňovat určité kvalitativní požadavky. V této souvislosti správní orgán odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 22.3.2016 č.j. 9 Azs 27/2016-37. Správní orgán nemá žádné informace a ani takové nebyly předloženy žalobcem, o tom, že by instituce působící v oblasti mezinárodní ochrany uprchlíků, vydaly prohlášení o nehumánních podmínkách v rumunských azylových zařízeních v průběhu azylového řízení, jak tomu bylo např. jednoznačně v případě Řecka (viz ve věci M. S. S. proti Belgii a Řecku). Správní orgán nepopřel, že v některých případech může dojít k porušení základních práv žadatelů o mezinárodní ochranu, nicméně v souladu s ustálenou judikaturou soudů ani případné excesivní a ojedinělé případy nemohou založit obavu o systematických nedostatech v příslušném členském státě (viz rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 9.5.2016 č.j. 50 Az 1/2016-111 nebo již výše zmiňovaný rozsudek NSS ze dne 9.3.2016 č.j. 9 Azs 27/2016-37). Pokud by se během pobytu v této zemi nějaké problémy přece jen vyskytly, má žalobce možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné tamní orgány či instituce. Správní orgán v této souvislosti konstatoval, že Rumunsko má povinnost objektivně, nestranně, v souladu se základními zárukami a zásadami evropského azylového *acquis* posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany a z toho důvodu rovněž učinilo akceptaci přemístění žalobce na své území dne 12.3.2019. Žalovaný si navíc obstaral informace týkající se azylového systému v Rumunsku. Z daných skutečností neplyne, že by v Rumunsku docházelo k systematickým nedostatkům v azylovém řízení. Správní orgán je povinen zvažovat, zda žadateli o mezinárodní ochranu v případě přemístění do příslušného členského státu nehrozí nelidské či ponižující zacházení z důvodu systematických nedostatků tamního azylového řízení ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

7. Ze zaslání **správního spisu vedeného žalovaným** v této věci vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 20.3.2019 i ve vyjádření žalovaného ze dne 15.5.2019 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 20.3.2019 žalobci předáno dne 25.3.2019.
8. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při

přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalobce ani žalovaný nařízení jednání nepožadovali.

9. Dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.
10. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
11. Dle čl. 3 odst. 2 prvního pododstavce Nařízení pokud nemůže být na základě výše uvedených kritérií určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.
12. Podle čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce Nařízení není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.
13. Dle čl. 12 odst. 2 Nařízení pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle čl. 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.
14. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 20.3.2019, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná. Žalobní námítky obsažené v žalobě směřovaly převážně k tomu, že v rumunském azylovém systému jsou systematické nedostatky.
15. Zdejší soud uvádí, že povinnost zkoumat existenci systematické nedostatků zakotvuje čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec Nařízení. Podle judikatury NSS je třeba zkoumat existenci systematických nedostatků vždy bez ohledu na to, která země byla určena jako příslušná k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany (viz rozsudek NSS ze dne 25. 2. 2015, č.j. 1 Azs 248/2014-27).
16. Z žalobou napadeného rozhodnutí je ale zřejmé, že se žalovaný touto otázkou zabýval na str. 3-4. Zohlednil přitom rumunskou zákonnou úpravu azylu, průběh správního řízení o udělení mezinárodní ochrany, možnost podání opravných prostředků proti správnímu rozhodnutí, materiální podmínky přijetí i ubytovací kapacity příslušných zařízení, jakož i mezinárodní odezvu rumunského azylového systému. Žalovaný vycházel z Informace OAMP ze dne 5.4.2018 týkající se azylového systému v Rumunsku. Zpráva popisuje průběh řízení o mezinárodní ochranu v Rumunsku, kompetentní orgány řešící azylové žádosti, právní základ azylového systému, poskytování právní pomoci žadatelům, možnosti odvolání, ubytování v azylových střediscích a další. Současně ani soudu není z

jeho úřední činnost známo, že by v Rumunsku docházelo k systematickým nedostatkům. Na okraj lze konstatovat, že i pokud v jednotlivém případě došlo k nelidskému či ponižujícímu zacházení, nesvědčí toto o tom, že by se taková zacházení týkalo většiny žadatelů, nebo že by se v rámci rumunského azylového řízení podmínky přijetí žadatelů o azyl vyznačovaly systematickými nedostatky. Soud v této věci navíc odkazuje na rozsudek NSS ze dne 22.3.2016 č.j. 9 Azs 27/2016-37, podle něhož k prokázání systematických nedostatků v členském státě je nutné přeložení důkazních prostředků určité kvality (nestačí např. pouhé tvrzení).

17. K otázce systematických nedostatků se již také vyjadřoval Evropský soud pro lidská práva (dále jen **ESLP**) a lze vycházet z rozsudku ve věci Tarakhel proti Švýcarsku, stížnost č. 29217/12, ze dne 4.11.2014, v němž ESLP shrnul, že podle ustálené judikatury může k porušení čl. 3 Úmluvy dojít tehdy, existují-li oprávněné důvody domnívat se, že daná osoba může být vystavena reálnému riziku mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení či trestu v přijímající zemi. Již z rozsudku M.S.S. proti Belgii a Řecku, stížnost č. 30696/09, ze dne 21.1.2011, vyplynulo, že tzv. dublinský systém je postaven na tom, že respektování základních práv členským státem není nevyvratitelné. Soudní dvůr EU k tomuto již uvedl, že domněnka, že stát dublinského systému postupuje v souladu s čl. 4 Listiny základních práv EU, je vyvrácena tehdy, jestliže systémové nedostatky v azylové proceduře a přijímacích podmínkách dosahují úrovně nelidského či ponižujícího zacházení. Pro případ přemístění dle Dublinského nařízení, tak platí, že domněnka neporušení čl. 3 Úmluvy přijímacím členským státem může být vyvrácena tam, kde existují oprávněné důvody domnívat se, že osoba, která má být navrácena může být vystavena reálnému riziku zacházení, které je s tímto ustanovením v rozporu, v dané přijímací zemi. Stát, který rozhoduje o přemístění, přitom není vyvázán z povinnosti provést důkladný a individualizovaný přezkum situace dané konkrétní osoby. Důležité jsou tedy jak všeobecné podmínky přijetí, tak zvláštní situace dané osoby.
18. Soud na závěr uvádí, že žalovaný při svém rozhodování uvážil všechny v době rozhodování známé skutečnosti a podmínky pro to, zda je možné, aby byla žádost žalobce posuzována v ČR, vycházel z dostatečně podrobných a přiměřeně aktuálních informací a dospěl ke správnému závěru, že příslušným státem pro posouzení předmětné žádosti je Rumunsko. Při svém rozhodování žalovaný neopomněl zhodnotit veškeré zjištěné skutečnosti, všechny důkazy samostatně i ve vzájemných souvislostech a měl na zřeteli základní zásady správního práva, a to při současném respektování obecných zásad a záruk stanovených v Nařízení a své rozhodnutí v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu řádně zdůvodnil a napadené rozhodnutí lze tak označit za plně přezkoumatelné, proto soud v plném rozsahu souhlasí s odůvodněním žalovaného.
19. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s. (**výrok I. rozsudku**).
20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).
21. Žalobci byl pravomocným usnesením ze dne 2.4.2019, č.j. 60Az 25/2019-19 ustanoven zástupcem advokát JUDr. Ing. Jakub Backa, v takovém případě platí odměna za zastupování a hotové výdaje zástupce stát (§ 35 odst. 10 věta první za středníkem s.ř.s.). Proto byla ustanovenému zástupci přiznána odměna za zastupování v souladu s jím

uvedenou specifikací požadovaných nákladů ze dne 25.4.2019, která je tvořena dvěma úkony právní služby á 3.100,-Kč (převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby) a dvěma paušálními částkami á 300,-Kč dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. b), d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Dále ustanovenému zástupci náleží částka ve výši 1.428,-Kč odpovídající 21% dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s). Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí 8.228,-Kč a tato částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi na účet č. 9504399001/5500, VS 9719, z účtu zdejšího soudu ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, kterou soud považuje za přiměřenou (**výrok III. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 24. června 2019

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně